Мал. Г. ГРОМИКА — художника білоруського сатиричного журналу «Вожик».

перець

№ 11 (765). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1967

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А-а, скільки літ, скільки зим!
— Прошу не перебільшувати, я всього місяць прогуляв!

Завітаємо по Вилкову

Місту Вилкову присвячено багато книжок, картин, кінострічок, автори яких не скупляться на епітети: «Чудове!», «Неповторне!» Ми теж, ступивши на один з причалів цього затишного міста, що розкинулося біля самого гирла Дунаю, висловлювали свої почуття з допомогою знаків оклику.

Місто й справді чудове: у ньому живуть прекрасні люди-рибалки, які саме зараз з річкових глибин добувають ніжні дунайські оселедці. Місто і справді неповторне: його перерізують вулиці-канали, і звичайний міський транспорт тут — човен.

Проте, крокуючи, вибачте, плаваючи вулицями міста, знайомлячись з мешканцями, їхнім життям і побутом, ми дійшли висновку, що навіть найновіший путівник по Вилкову має чимало білих плям. На його сторінках згадані далеко не всі визначні місця і люди. Дещо і дехто несправедливо забуті.

ПОПУЛЯРНЕ СЛОВО

Писати про Вилкове і не згадати про «Рибкооп» просто неможливо. Адже із словом «Рибкооп» рибалки виїздять на промисел, сідають їсти, відпочивають.

На одному з пунктів лову риболовецької артілі імені Леніна — острові Потапове — ми зустріли діда-рибалку в незвичайному одязі — щось подібне на мішок з дірками для голови і рук.

— Вибачте, вам це не заважає працювати? — нескромно поцікавилися ми.

— Може, й заважає, та що ж зробиш. Адже курсів крою та пошиття я не кінчав, — відповів дід.

— Невже самі? — здивувалися ми.

— Сам шив, — підтвердив дід. — На острові чому тільки не навчишся! Пам'ятаєте Робінзона Крузо? Слідом за його почином і ми оволодіваємо суміжними професіями. Бо ж по кілька місяців безвиїзно тут живемо, а «Рибкооп» навіть штанів не привозить.

— Що ж, дідусю, бажаємо дальших успіхів вам і вашим друзям-умільцям. Хтозна, може, через рік-другий візьмете участь у конкурсі кравців-аматорів, — підбадьорюємо його на прощання.

— Між іншим, ніякий я не дідусь, — уточнює рибалка, — і тридцяти немає. Просто «Рибкооп» нам лез для гоління теж не завозить.

Того ж дня, коли ми відвідали центральне підприємство громадського харчування Вилкова — чайну, то знову почули популярне: «Спитайте в «Рибкоопі». Так офіціантка відповіла на запитання:

— Чому, крім залізобетонного шніцеля, у меню нічого немає?

— А справді, чому? — звернулися ми до магічного «Рибкоопу» — організації, яка годує та одягає місто, точніше, до її керівника, голови правління «Рибкоопу» т. Берези: — Чому, скажіть, в меню чайної, кафе, буфету немає нічого... рибного?

— Бачите, нам пропонують рибу малу за розміром. Так ми її зовсім не беремо. Відома річ, рибалка звик до велетнів рибин. А великі треба випрошувати, вибивати. От, скажімо, сьогодні ледве випросив кілька кілограмів хорошої риби. І собі забрав. Бо для чайної це крапля в морі, а я увечері на гостей чекаю...

РИБАЛКА БЕЗ... РИБИ

Швець без чобіт — відомо. Кравець без штанів — трапляється. Але рибалка без риби? Це вже анекдотично.

— Гаразд, хай т. Береза вважає, що тільки з рибин-велетнів можна варити юшку. Але чим пояснити, що в магазинах немає ні свіжої риби, ні хороших оселедців? — звернулися ми до голови міськради т. Тюміна.

— Річ у тім, що для продажу свіжої риби ми збираємося будувати спеціалізований магазин, — відповів він. — А оселедці? Бувають у продажу тихоокеанські. Не користуються особливим попитом.

Нічого не скажеш: масштабний підхід до проблеми. Якщо вже продавати, то в спеціалізованому магазині! А торгувати свіжою рибою, скажімо, в одному з п'ятнадцяти кіосків (всі до єдиного порожні) батьки міста вважають несолідним.

Щодо попиту на оселедець, то цю фразу головн красномовно ілюструвала черга, що стояла на базарі до тітки з відром. У тому відрі була свіжо-солона ставрида. А місцевий рибзавод категорично відмовляється приймати ставриду від рибколгоспів. Мовляв, ще возитися з такою дрібнотою! А тітка возиться. І чергу збирає.

ЩО ПРИКРАШАЄ БАНЮ?

Жодним словом не згадує путівник визначну споруду Вилкова — міську баню. Це монументальна споруда, зведена в сучасному стилі. Блакитні стіни з білими розводами чудово вписуються в архітектурний ансамбль вулиці. Отже, баня прикрашає місто. А баню прикрашають мальовничий димар, ажурна огорожа і... замок. Саме через цю останню прикрасу ми були позбавлені можливості детально описати інтер'єр побутового закладу.

У які саме дні нема замка на бані, ніхто достеменно не знає. Навіть сама директор комбінату побутового обслуговування т. Соловйова.

МОТОР У СТО РИБ'ЯЧИХ СИЛ

У Вилкові потужність мотора на човні вимірюється не кінськими силами, а кількістю рибин. За статистикою, як стверджує путівник, кожний третій рибалка — власник моторного човна. Але не зазначено в путівнику, в якій майстерні можна ті мотори відремонтувати. Не знайдеш такої майстерні ні в путівнику, ні в місті.

Затє є такий дядько Василь, який на сигнал SOS негайно ж простягає руку техдопомоги. І кошик. Для риби. Дядько-консерватор: натуроплату полюбляє.

ВЧИТИСЬ НІКОЛИ НЕ ПІЗНО

Чим зайнятись сьогодні увечері? Піти в ігротеку і «врізати» партію в шахи? Чи, може, в читальні переглянути свіжий номер журналу? А може, до танцзалу?

Цей внутрішній монолог перериває сторож Палацу культури рибалок:

— Чого сміхаєте, хіба не бачите, двері замкнуті.

— Вибачте, — перепрошує чоловік, — я дивився не на замок, а на розклад роботи клубу. Тут написано, що працює до 23 години.

— Працює, вірно. Але по середах, суботах і неділях.

— А решта вечорів?

— А в решту директор клубу т. Добринін вчиться. У вечірню школу ходить. І клуб замикаємо.

Вчитися — це добре. Кажуть, вчитися ніколи не пізно. І ми вірімо, що й у Вилкові таки навчаться дбати про відпочинок рибалок.

З Перцем подорожували, писали і малювали Ю. ПРОКОПЕНКО та С. ГЕРАСИМЧУК.

Лист тов. ШВАЧКОВІ — керуючому будівельно-монтажним трестом «Київводбуд»

Моє вам шануваннячко, Миколо Сільвестровичу! Здоровенькі були!

Є в нас на Україні така приповідка: видно, наша Хвеська пироги пекла, бо всі ворота в тісті. Правда, сильно сказано? Одна коротка фраза, а вже ціла картина перед твоїм зором вимальовується. Отак, як на долоні, бачиш «чепуруху» Хвеську, від носа до п'ят вимазану тістом, бачиш перекособочені Хвесьчині ворота, вимазані тістом, і навіть бачиш кудлатого Рябка, котрий з невгасимим собачим апетитом облизує Хвесьчині ворота.

Повірте, шановний Миколо Сільвестровичу, що я зовсім не збираюся хизуватись перед вами знанням нашої фольклористики. Такі штучки не в моїй натурі. А прийшла мені на пам'ять ця класична поговірка під час недавніх моїх поїздок на деякі наші новобудови.

— Що за парадокс? — скажете ви. — Де логіка? Який зв'язок між якоюсь там архаїчною Хвеською і сучасною новобудовою?

А я вам відповім: все тут логічно, все вірно, Я вам більше скажу. На одній нашій новобудові я навіть бачив знамениту фольклорну Хвеську в ролі начальника будівництва. Тільки була вона не в старовинному очіпку, а в модній велюровій шляпі, не в запасці, вимазаній тістом, а в модерному «джерсі».

Оце єдине (коли не брати до уваги ще освітнього цензу), що відрізняло начальника цієї будови од «чепурухи» Хвеськи. Все останнє — чисто Хвесьчине. Її рука, її, так би мовити, почерк давали себе взнаки буквально в усьому, буквально на кожному кроці. Коли я дивився на цю будову, мене дрижаки брали. Мені здавалося, що тут зовсім недавно тисячі рогатих песиголовців влаштовували якісь страшні свої олімпійські ігрища. Тут важко було розібрати, де арматура, де цегла, де вапно, де механізми, а де будова. Все це було в якомусь хаотичному стані, в якомусь дикому й незрозумілому нагромадженні.

А грязь, а калюжі, а ями з ровами! І на самій території, і навколо території — ні проїхати, ні пройти, ні коника провести.

Трохи оговтавшись од страшного враження, я спробував зав'язати з будівничою Хвеською у модерному «джерсі» дружню розмову ПРО КУЛЬТУРУ БУДІВНИЦТВА.

Тема, самі розумієте, не нова, але, коли взяти до уваги те, що деякої будівельні діячі згадують про неї дуже рідко, та й то тільки для годиться, а на практиці часом тією культурою і не пахне, то я вважав, що розмова буде актуальною і дуже корисною. Тим паче при такому багатстві яскравого ілюстративного матеріалу. Але мушу признатися, що розмови з будівничою Хвеською у мене не вийшло.

— В білих рукавичках тільки по театрах ходять, а будова є будова! Це був той залізний аргумент, котрим будівнича Хвеська намагалася покласти мене на обидві лопатки.

— Але як же при такім феноменальнім безкультур'ї, при такім хаосі працювати можна? — не здавався я.

— Нічого, працюємо і план виконуємо. По всіх показниках виконуємо!

Словом, поговорили, як карась з вершою...

Цілком природно, що ви, шановний Миколо Сільвестровичу, можете запитати мене, де це я надибав таку будову-нечупару.

Хочете — покажу. Тільки ще гіршу і ще страшнішу. І недалечко їхати доведеться — у село Дударків Борисполського району. Тільки застерігаю: до села якось ще доїдемо, а вже коло села доведеться на вертоліт пересісти. У фантастичну будову можна роздивлятися тільки з висоти пташиного польоту, бо село так перерите, так перекопане, що найспортивніший чорт там ноги поламає.

Думаю, що вам неодмінно треба глянути на ту будову. Ви побачите, які дива-чудасії може вершити сучасна будівнича Хвеська.

У Дударкові 940 дворів і 4.000 мешканців. У Дударкові є великий радгосп. Але вже два роки в селі нема нормального життя. Будівнича Хвеська майже паралізувала його. Ви побачите село, вздовж і впоперек перерите глибокими траншеями і ямами, закидане трубами й будівельними агрегатами. Навіть сільської лікарні не помилувала Хвеська, обнишпорила її там, що ні машиною до неї, ні возом не під'їдеш. Хворих на руках доводиться у лікарню заносити. А не приведи господи — пожежа, то співай уже Лазаря. Ніякий пожежний транспорт по селу не пробереться.

І так уже два роки, шановний Миколо Сільвестровичу. Так уже два роки будують у Дударкові водогін Хвеськи з «Київводбуду», біля керма якого ви маєте честь непохитно стоять.

Опрїч усього іншого, ви матимете нагоду побачити, яких збитків, і моральних і матеріальних, завдає подібна будівельна «культура» самому тресту. Ви, може, не повірите, але в Дударкові тепер найстрашніша лайка — знаєте, яка? «А щоб тебе «Київбуд» побив!» Навіть малі пастушки, щоб настрахати неслухняну корову, гукають тепер: «А куди ото ти полізла, «Київводбуду» на тебе немає!»

Ви побачите, шановний Миколо Сільвестровичу, як безладно валяються по селі і пропадають дорогі азбестові й металеві труби, побачите, як із цих труб поробили в селі містки та кладки, побачите, що багатьом цим трубам взагалі вже труба.

Запевняю вас — поїдете, то не пошкодуєте. Принаймні, побачите, як виглядає на практиці сучасна будівнича Хвеська, побачите, що таке будівельне безкультур'я і як з ним боротися треба.

Щасливої вам дороги!

Від усього серця вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Що ви новенького купили?

НАМОТАЄМО СОБІ НА ВУС!

Пам'ятаєте, шановні читачі, наприкінці минулого року я запитував усіх вас, як ви обслужили гумором та сатирою? І таки допитався. Посипались з усіх кінців листи. Коли, шановні читачі, зібрати всі ваші листи, змішати і зробити есенцію, то вони розшифровувались би приблизно так: «Обслужили добре, але можна було б і краще».

Абсолютно згоден з вами, бо хорошому хоч і немає меж, але наше завдання до тих меж наближатися.

Зробити так, щоб всі були задоволені, повірте мені, неспроможний. Перш за все зосталися незадоволені ті, кого я замушений був покритикувати на своїх сторінках. Потім... Ну, хоча б такий приклад. Наш читач С. з м. Осинники Кемеровської області радить із святими обходитись делікатно і не залучати їх до наших мирських справ, а читачі з м. Донецька та читач Ф. Є. Прядко з м. Апостолово Дніпропетровської області радять серію сатиричних малюнків «Житіє святих та нечестивих» вміщувати в кожному номері.

Будь ласка — кому піп подобається, а кому навіть попадя не подобається.

П. Куценко з Мироніївки Київської області хоче, щоб весь свій сатиричний вогонь Перець спрямував по службі побуту, а М. Литовка з Краснодара вважає, що Перець незаслужено критикує кухарів. Мовляв, переважна більшість з них варять борщі справно, а поганий кухар явище не типове.

Абсолютно згоден з вами, т. Литовка. Але ж ви самі визнаєте, що погані кухарі подекуди трапляються. Отже того дня, коли останній поганий з них навчиться смачно варити або поміняє професію, зникнуть на моїх сторінках карикатури на поганих кухарів. Даю вам своє перчаське слово.

Читач І. Д. Цуркан з Баштанського району Миколаївської області чомусь вважає, що мої фейлетоністи сидять по кабінетах і висмоктують свої фейлетони з пальців. Що ж на це відповісти? Хіба як той хлопчик? «От їй-богеньки неправда ваша, дядечку!» Бо таки неправда. Фейлетоністи мої їздили, їздять, а тепер ще більше їздитимуть, бо тираж журналу зріс, читачів прибавилось.

Читачі В. С. Усов з Волині, Н. Кривонос з Вінниччини радять мені більше вміщувати критичних матеріалів на сільську тематику. Навпаки, М. І. Ткачук з Івано-Франківська і ще цілий ряд читачів радять налягти на тематику міську.

Наляжу. Слово даю, наляжу. І на сільську, і на міську. Не милують мої читачі, і сільські, і міські, бюрократів і чваньків. Нещадно атакувати бюрократів і чваньків радять мені І. Т. Єременко з Херсонщини, К. Д. Балушок з Чернігівщини, Ф. І. Коваленко з м. Приморського Запорізької області, Товариш Коваленко взагалі радить бюрократів не жаліти. Я їх особливо ніколи не жалів і жаліти не збираюся. Це не в моєму характері.

Н. П. Титаренко з селища Близнюків Харківської області запрошує мене завітати до Близнюків і тут спштувати продукції місцевого хлібозаводу. Товарищ Титаренко переконаний, що ця продукція мені не сподобається, бо главним хлібом незадоволені всі мешканці Близнюків та навколишніх сіл. Дякую за запрошення, прийду обов'язково завітаю.

Військовослужбовець С. Є. Осадца та читач із Львівщини Д. Ю. Венчицький просять мене підсипати перцю «грамотіям», котрі налічать українську мову. Вони радять звернути увагу на мову вивісок, об'яв, оголошень, офіційних документів тощо. Дістається тут і літредакторам і диктором Українського радіомовлення. Порада слушна, і я вважаю своїм обов'язком нею скористатися.

Цікавий лист Л. В. Кондрацького з м. Миколаєва. На запитання, як його обслужили, він відповідає: «Загалом добре, коли читаєш, то сміху маєш». Але разом з тим т. Кондрацький має й свої претензії до журналу. І претензії законні. Мало, на його думку, Перець пише про культуру села. Треба розширити рубрику «Нотатки про іхні порядки». Треба, пише т. Кондрацький, подорожувати з олівцем не тільки по райцентрах, але й завітати в обласні міста, зокрема у Миколаїв. А коли вже мова зайшла про дорогу, то т. Кондрацький за одним радить добре приперчити і наших шляховиків, які не завжди справно ремонтують дороги.

Не менш цікавий лист і С. М. Назаренка з м. Харкова. Товариш Назаренко — дігітатор і пише, що фейлетони та гумористки дуже допомагають йому в роботі. Це вже, так би мовити, прикладний гумор. Боротьба з консерваторами у техніці, промисловості, боротьба з губителями рідної природи — ось вузлові позиції в роботі журналу, — вважає С. М. Назаренко.

Читач П. С. Бичков з Донеччини хоче читати в рубриці «Дали Перцю!» про суворі покарання порушників. Це вже, товаришу Бичков, хто чого заслужив.

Денисенко (на жаль, т. Денисенко не вказав у листі своїх ініціалів) з хутора Козачо-Мальований Краснодарського краю — кубанський козак. Листа мені він написав українською мовою і признався, що на Україні не доводилось йому побувати. У війну дійшов до Таганрога і там був важко поранений, а зараз похилий вік та й стан здоров'я не дозволяють т. Денисенкові зробити подорож на землю його дідів, як він називає Україну. Тому й просить т. Денисенко друкувати якомога більше українського народного гумору, в якому він кохається. Він хоче, щоб сторінки журналу пахли йому Україною.

Народного гумору в необмежений кількості вимагають читачка П. Я. Симчук з м. Баку, А. М. Кицела з Дніпропетровщини, О. С. Карпович з Житомирщини, В. М. Поліщук з Одеси і ще чимало моїх читачів.

І Мушу вам ще раз нагадати, шановні читачі, що народні усмішки, які друкуються в кожному номері, належать до сфери самообслуговування. Чим більше (і кращих!) народних усмішок надішлють нашші читачі до журналу, тим більше прочитають їх на його сторінках.

Чимало наших читачів, зокрема А. І. Вайшкарнс з м. Вільнюса, А. І. Опенчук з м. Миргорода та багато інших бажають «Перцеві» потовщати, мріють читати «Перець» не на двадцяти, а на шістнадцяти сторінках. Будемо сподіватися, що незабаром це бажання читачів буде задоволено.

І на закінчення нашої розмови хочу щиро подякувати студентам Киргизького Державіуніверситету з м. Фрунзе, робітникам гранітного кар'єру з м. Житомира, цілинникам з Кустанайської області, а також товаришам В. Раку з м. Волгограда, Ф. І. Василенку з м. Лисичанська, В. Л. Сторчану з Полтавщини, Є. С. Кузнецову з м. Нараганди, А. Ф. Кущенко з Дніпропетровщини, М. І. Гриневич з м. Києва, К. Скалону з Львівщини, Н. С. Олійнику з Донецька, І. С. Огієнку з Миколаївщини, В. Г. Передерій з Луганщини, А. Є. Благодиру з м. Чернігова, учня Новоіванківської школи (Червоноармійський район Запорізької області) Віті Іванченку та ще багатьом і багатьом моїм читачам, які надіслали мені листи з побажаннями, зауваженнями, критикою і поділками в мою адресу.

Постараюсь, дорогі мої читачі, всі ваші зауваження намотати на вус.

ПЕРЕБІРЛИВА НАРЕЧЕНА

(Майже за Криловим)

Шукала наречена жениха.
Звичайна річ. Немає в тім гріха.
Та... жениха такого їй подайте,
Щоб був... Але чекайте:
Ось двері відчинились в рай.
Дивись — не проморгай!
Жених прийшов путящий:
Розумний, гарний, сильний, роботящий!
Такому жениху
Барвисті килими розстелюй на шляху!
А тут... від райського порогу
Він з гарбузом верта, їй-богу!
І доки ми покліпали очима,
Вже й другий гарбуза отримав!
Не повезло. Чи варто нарікать?
Дівчина мудра! Треба ж вибирать!
Шлюб — це не твіст і не чарльстон,
На все життя заводиться пластинка!
Тут поспішати — не резон...
І от... Сіяє щастям жінка:
Надибала таки на слід.
Що значить пошуки й удача!
Тепер у неї є і шуба норкова,
і «Волга», й дача!
Та ще в придачу
Дід.

Євген ВАСИЛЬЧЕНКО.

с. Будилка
Лебединського району
Сумської області.

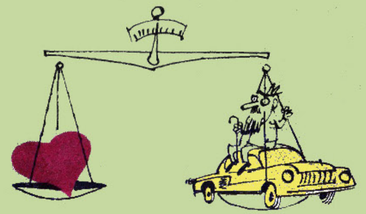

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Олександр Єгорович Чистяков, голова колгоспу «Жовтень» Ланівецького району на Тернопільщині, мав нестримний «ндрав» і лужену горлянку. Гупати кулаком і хрестити всіх підряд матюком — таким був метод його керівництва. Вірним його підручним у цій справі був старший агроном Хороленко М. Ф.

Обидва керівники не тільки уміли людей матюкати, а ще й уміли в колгоспну касу руки свої запускати.

Про все це детально описано в фейлетоні «Здоровенькі були» («Перець» № 5 за 1967 р.).

Як повідомив секретар Тернопільського обкому КП України т. Шевчук, за порушення фінансової дисципліни, Статуту сільгоспартілі т. Чистякову оголошено сувору догану і стягнуто з нього 300 крб. незаконно взятих грошей.

Хороленка М. Ф. з посади старшого агронома звільнено.

Отже, нестримний «ндрав» приборкано.

Телеграфне агентство Перця

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ

Свідками небувалої пригоди стали мешканці села Прошови Тернопільського району Тернопільської області. Прокинувшись вранці, вони, на превелике своє здивування, переєдвічилися, що за ніч невідомо куди зник сільський стадіон. Якоюсь страшною силою із землі вирвало футбольні ворота і дерева, якими молодь села торік обсадила футбольне поле.

Як згодом виявилося, на сільський стадіон налетів не ураган, а т. Вітровий — голова колгоспу. Це він наказав переорати футбольне поле.

СЛОВА-РЕКОРДСМЕНИ

Любителі лінгвістики повідомляють з Донецька. Вивіска: «ДОНЕЦЬКА ПОСТАЧАЛЬНО-ЗБУТОВА КОНТОРА ВЕРСТАТІВ ТА ІНСТРУМЕНТУ» складається з 56 літер. Але наші канцеляристи дуже люблять скорочувати різні назви. Скоротили і цю. «ДОНЕЦЬКВЕРСТАТОІНСТРУМЕНТПОСТАЧЗБУТ» — так вона читається тепер. Літер стало менше (35!), а слово витяглося на цілий будинок і стало найбільшим серед тих, що прикрашають ще й досі вивіски або телефонні довідники. Воно на три літери перекрило слово «КИЇВВЕРСТАТОІНСТРУМЕНТПОСТАЧЗБУТ», яке примостилося на сторінці 106 телефонного довідника, виданого недавно в Києві.

НАДВОРІ Ж ЛІТО!..

Кобеляцьке будівельне управління № 13 (Полтавська область) уповноважує ТАП спростувати повідомлення районної газети «Колос» про те, що в серпні 1966 року при вводі в дію Бутенківської електропідстанції, здано в експлуатацію і двоповерховий будинок для електриків. Працівники підстанції одностайно можуть підтвердити, що зиму вони провели в холодному дощаному бараці, а будинок для них і мині ще стоїть без вікон і дверей.

БУ-13 просить додати ще, що з будинком воно поспішати не збирається. Працівники електропідстанції вже вийшли з смуги зимових труднощів. Надворі літо, і в дощаному бараці тепло.

ЩАСЛИВОГО ПЛАВАННЯ!

ПОЛІСЬКЕ Київської області. (Наш кор.). Чергові змагання любителів водного спорту відбулися у райцентрі Поліському. У запливі по калюжі, що утворилася ще три роки тому на вулиці Піщаній, першими до фінішу примчали Анатолій Федорович Бондаренко і Настасія Корніївна Кондратюк. Спираючись на свій авторитет, голови селищної Ради і завідуючого комунгоспом, вони, на відміну від усіх інших мешканців райцентру, пройшли по воді, яко по суху, і довели, що не тільки калюжа а навіть море їм по коліна.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

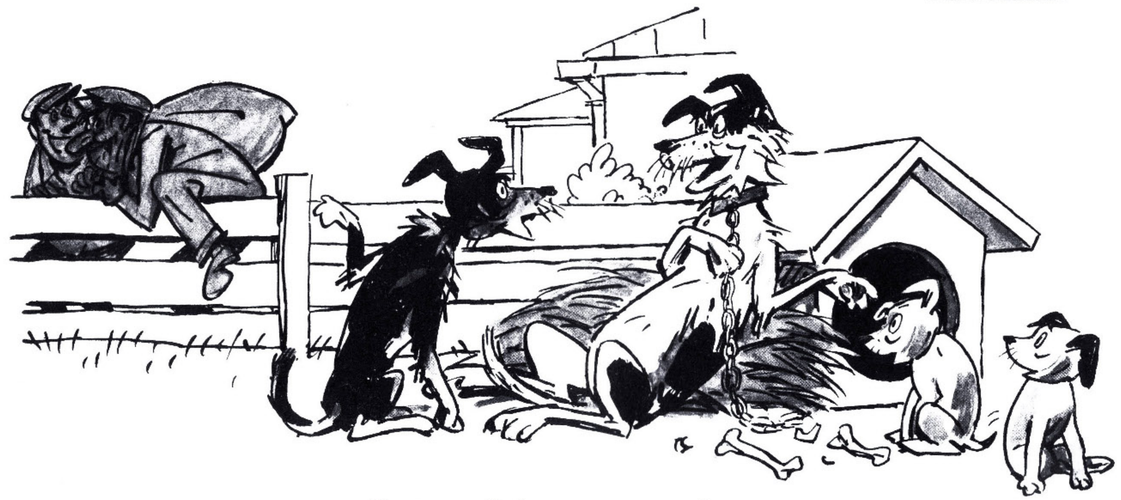

— Дивись, злодій лізе, чого не гавкаєш?
— А в мене он заступники на це є.

Що ми знаємо і чого не знаємо

Є НЕДОСЯЖНИЙ СВІТОВИЙ РЕКОРД!

«Кілька днів в Адлері проходила всесоюзна першість спортивних клубів товариства «Авангард»... Найбільш напруженими були змагання штовхачів ядра. Наш земляк майстер спорту Олексій Комісар подолав 54-метровий рубіж і став переможцем».

Газета «Зоря» від 18 березня 1967 року (Дніпропетровськ).

Прямо скажемо: мало уваги приділила «Зоря» своєму землякові. Хіба ж можна пропустити виняткового успіх обмежитись рамками пересічної інформації? Досі ми знали, що світовий рекорд у штовханні ядра належить американцю Ренді Метсону і становить 21 метр 52 сантиметри. А тут ядро штовхнули аж за «54-метровий рубіж»! Шкода тільки, що легкоатлет не штовхнув ядро аж на навколоземну орбіту. З допомогою газети він цілком міг би це зробити.

ЗРОБИ САМ

Де купити етажерку на Київщині?

Цього ніхто не знає. На наше запитання керуючий Київським облкооплісгосторгом т. Перетятко відповів: «Повідомляємо, що всі меблеві підприємства Київського тресту «Київдеревпром» і місцева промисловість не виробляють етажерок». І правильно! Хіба ж не видаються у нас, та ще масовими тиражами, книжки «Зроби сам»? Завдяки зусиллям таких організацій, як облкооплісгосторг, ці книжки користуються на Київщині широким попитом.

СЕКРЕТНЕ ПОСЛАННЯ

Досі ми були переконані, що симпатичними чорнилами користуються виключно шпигуни та воронні резиденти. Виявляється, це не так. Симпатичними чорнилами користуються, наприклад, і працівники ужгородського «Газоапарату». Вони надіслали сумському «Облпостачзбуту» рахунок-фактуру № 184502. Окрім підписів (зрозуміло, нерозбірливих) керівника підприємства та головного бухгалтера, на цій фактурі нічого не видно. Оскільки ж сумський «Облпостачзбут» ще не устаткований дешифрувальною апаратурою, тут і досі не пощастило з'ясувати, чого хочуть від сумчан керівник та головний бухгалтер ужгородського «Газоапарату».

Народні усмішки

ЗРОЗУМІВ НАКАЗ

Царський офіцер наказав солдату:

— Лізь на дерево, спостерігай за ворогом, щоб він часом не пробрався непомітно, та тільки дивись, щоб не впав. Ти зрозумів мій наказ?

— Так, ваше сковородіє!

— Ану повтори!..

— Повинен залізти на дерево і дивитись, щоб не впасти.

Повідомив Ф. В. РЕМИК
з м. Івано-Франківська.

ЗНАЙШОВ

Пізно увечері батько з сином проходили біля сільського магазину. Коли порівнялись, син запримітив щось на лаві і перейшов на другий бік.

— Тату, а я щось знайшов.

— А що?

— Кожуха... і в ньому щось.

— Що?

— Чоловік.

— Ну то ходімо, сину. Не зважаймо Архипові стерегти магазин.

Повідомив В. А. ВИХОДЦЕВ
з с. Байбузівки Балтського
району Одеської області.

ДОГОВОРИЛАСЯ

Їхали в гості чоловік і жінка. Чоловік править кіньми, а жінка сидить та все повчає його:

— Гляди ж мені, чемно поводься, не лайся, не пий горілки, на чужих жінок не дивись...

— Тпру, — крикнув чоловік на коней, — поїдемо назад.

— Це ж чому? — здивувалася жінка.

— Нема мені чого там робити,— відповів чоловік.

Повідомив Г. КУЧЕРЕНКО
з м. Борисполя Київської
області.

«ПОНЕДІРОК»

Одна жінка дуже не любила варити їсти, і чоловікові через те доводилось часто самому поратись на кухні. Щоб якось розподілити ці турботи, чоловік запропонував:

— Знаєш що, жінко, давай поділимось так: у ті дні, в назві яких є літера «р», наприклад, середа або четвер, — я буду варити їсти, а в яких немає — ти.

Домовились. На другий день повставали, треба готувати сніданок. Чоловік і запитує дружину:

— А що сьогодні за день?

— Понеділок, — відповідає дружина, оком не моргнувши.

Повідомив В. О. ТОДОРЕНКО
з с. Миколаївки Одеської
області.

ВИПРАВДАВСЯ

Онук приснікпався до бабусі, облаяв її всякими словами.

Не витримала стара — поскаржилася сину.

— Олесю! Чому ти бабусю лаєш? — питає батько сина.

— Як ти, тату, мою маму щодня лаєш то я тобі нічого не кажу, а як я твою раз, так ти відразу кричиш, — відповів синок.

Повідомив В. Ф. КУРЯЧИЙ
з с. Єремівки Полтавського району Омської області.

ДОБРИЙ МИСЛИВЕЦЬ

Жінка говорить до свого чоловіка:

— Бач, як наша сусідка ходить — в самих хутрах.

— Видно, її чоловік добрий мисливець?!

— Та де там, він працює на хутряній фабриці.

КРАЩЕ ВІДПОЧИНЬ

Граючи на скрипці, син запитав у батька:

— Ну, як тобі ця мелодія, сподобалась?

— Сподобалась, — скривившись, відповів батько, — але краще було б, якби ти відпочив.

Повідомив Є. ШТАЛЬТОВНИЙ
з м. Києва.

ЕВОЛЮЦІЯ ПЛАГІАТУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

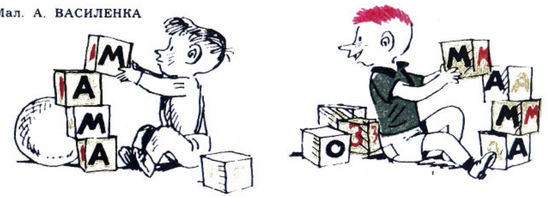

Дитячі роки.

Шкільні роки.

У розквіті сил.

ДЛЯ ВСЯКОЇ ТРИБУНИ

ГУМОРЕСКА

Почало на весну благословлятись. Роботи по зав'язку. Біжу за цвяхами до комори, а назустріч голова Карпо Спиридонович. «Зайди, — каже, — Семене, в контору, справа важлива є». «Змилуйтесь, — благаю, — немає часу». «Ходім!», — не відступає Карпо Спиридонович.

Голова каже, треба слухатися. Зайшли в контору, подає він мені папірця, читаю: в районному центрі скликається нарада з питань підготовки до весни. І примітка: «Бажано, щоб в дебатах виступив бригадир вашого колгоспу».

— Зрозумів? — питає голова.

— Зрозумів, — відповідаю.

— Ну, то готуйсь.

— До весни?

— Ні, до дебатів.

— А чому я, а не Максим? Він же і старший, і бригадирствує давненько.

— Нудний він. Читає так, що заснути можна. До того ж, закінчення ковтає. Скаже: вико... або зроби... І як хочеш, так і розумій його, «викопали» чи ще тільки «виконаємо», «зробили» чи ще «зробимо» колись. А від отих недоказаних «нали» і «ли» багато на нараді залежить, особливо, як почне секретар закруглять нараду, то так сипле тим, що не «нали» і не «ли», а тільки збираються «нати» та «бити», аж мозок до черепа прикипає, з місяць мов після дурману ходиш. Зрозумів?

— Зрозумів. Але ж Максим і без писаного язиком, як шаблею, рубає.

— В втім-то і лихо все. Піди, вгадай, що в нього на язиці висить і кого він рубати збирається. І потім же, регламент там 10 хвилин, почитав — і злазь з трибуни, другому місце дай. Зрозумів?

— Зрозумів.

— Два дні тобі строку. Передай усі діла помічникові й пиши. Та дивись, щоб на піднесенні була промова. Про досягнення скажи, ну й, звичайно, десь трохи посамокритикуйся. Одне слово, так, як люди на нарадах читають. Чув же, не вперше їдеш!

Відклав я все і взявся за промову.

Сиджу вдома та потилицю шкребу: не виходить складно. А тут ще й жінка:

— Чого це ти такої пори штани протираєш? Діла тобі у бригаді немає, чи що?

— Промова це,— пояснюю їй.

— А кому ж ти її читатимеш: весні чи що?

— Не твого профілю діло,— кажу,— весняна нарада в районі. Не боронн ж та культиватори тягнути мені на трибуну. На папері треба написати, щоб за 10 хвилин все було ясно і зрозуміло.

Дописав свою промову, разів із п'ять прочитав її, підкреслив червоним олівцем слова: «зробили», «виконали», «перевиконали». Отак приготувався і прибіг до голови.

— Точно на 10? — поцікавився він.

— Точно, півхвилини маю ще в резерві про всяк випадок!

— Так, так, почитаємо зараз, подумаємо...

Перші рядки Карпо Спиридонович читав, як гумореску.

На середині сторінки його обличчя раптом почервоніло:

— Ти що, з глузду з'їхав? — накинувся на мене. — Чого це тобі прийшло в голову «Сільгосптехніку» критикувати?!

— За діло ж, Спиридоновичу. Самі скільки разів погрожувалися секретареві райкому скаржитися.

— Так то ж секретареві, один на один. А ти випрешся з критикою на районну трибуну. А «Сільгосптехніка» — районна одиниця чи ні?

— Районна.

— А хто тією одиницею керує? Райком... Зрозумів?

— Але ж райком, може, й не знає, що вона погано нам допомагає?

— Ха! Не знає... Виходить так: ви ось тут в районі сидите і нічого не бачите. А ми в селі — і все бачимо. Натяк, і негарний натяк! Зрозумів?

— Зрозумів.

— Викресли це місце і напиши: «Завдяки повсякденному керівництву районних організацій, «Сільгосптехніка» багато нам допомагає. Ми впевнені, що і надалі вона чимало зробить для нашого колгоспу». Зрозумів?

— Напишу.

— А тепер ось тут. Що це за слова: «Я вважаю, що ячмінь треба сіяти по можливості раніше...»

— Але ж це перевірено практикою,— захищаюсь я.

— Знаю. Схвалюю. А чого це ти, а не хтось із керівників повинен сказати: «я вважаю». Тут, брат, заковика. Зрозумів?

— Зрозумів.

— Викресли. Як сіяти, там скажуть. Ну і, звичайно, тут у тебе в кінці із самокритикою не туди. Що значить — не закінчили ремонтувати сівалок і культиваторів?

— Не встигли, але я ж там говорю, що сам винен.

— Сам винен! Сам, що хочу, роблю, а голова — шалопай, нічого не бачить. Так виходить? Допиши: за це мене неодноразово гостро і принципово критикували на правлінні. Напишеш так, всім буде зрозуміло, що й до чого. І самокритика вийде предметнішою.

Два дні я культивував і волочив свою промову. І скажу вам, нічого неможливого немає. Не промова вийшла, а святе письмо. От тільки шкода, що не довелось виступити, надійшла пропозиція припинити дебати. Та дарма.

- Не журися, — сказав мені Карпо Спиридонович,— промова у тебе хороша, не закидай. Буде ще нарада перед збиранням урожаю. Слова «сівалки» заміниш на слова «комбайни», а «культиватори» зробиш «жатками» — і виступиш. Та обережно виправляй, бо, може, і на переджнивній нараді не дійде до нас черга, доведеться ждати осінньої наради перед сівбою озимих.

«Хай уже краще перед осінньою сівбою виступлю», — подумав я. Ніяких слів не треба міняти. А втім, ніяка нарада тепер мене не лякає. Дебатний виступ готовий — хоч сьогодні на трибуну.

Іван ГАЙДАЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова колгоспу «Шлях до комунізму» Чорнухинського району Полтавської області Грязюк І. Г. забув один крилатий вислів: «Хіба ревуть волн, як ясла повні?» А худоба в очолюваному ним колгоспі ревла. І не тому, що кормів не було. Ні, кормів було і є досить. Тільки їх своєчасно не підвозили на ферми. А голові І в голову не приходило, щоб перевірити, як утримується худоба.

Колгоспники написали про безгосподарного голову до Перця.

Начальник Полтавського облуправління сільського господарства т. Жучков повідомив редакцію, що факти підтвердились.

За допущену безгосподарність т. Грязюка І. Г. з посади голови колгоспу знято.

ОБЕРЕЖНО — ПЕРЕКЛАДАЧ!

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Українське «пелька» і російське «хайло» — слова брати. Обидва слова частенько вживають сатирики, зовсім не шанують лірики, а медики — так ті просто їх не знають. Вони мають справу лише з «горлом» та «гортанню», а про «пельку» читають фейлетони.

А ось у Київській міській спеціалізованій дитячій клінічній лікарні вирішили забавляти сатиричним лексиконом і дітвору. Надрукували в друкарні українською мовою текст «анамнезу хвороби» і заповнюють його на маленьких пацієнтів.

Дітям, звичайно, смішно, коли в історію їхньої хвороби слово «горло», «гортань» пишуть «пельна». А ще смішніше, коли дорослий дядя-лікар називає звичайний «набряк» (отік) безграмотним терміном «набрязк». Слово це нагадує їм дитяче «брязкало» (погремушка) — або «брязкальце» (побрякушка).

Смішить дітей і «ротова дуплина» (замість «порожнина»), і «проріз зубів» (замість «прорізування». Проріз — це щілина!) і «розвиття симптомів» (замість «розвиток»). І те, що «анамнез хвороби» підписує «вартовий лікар» (замість «черговий»).

Ми, на жаль, не знаємо прізвища перекладача, який смішить дітей своєю безграмотністю. Але це напевне його мав на увазі Остап Вишня, коли писав: «Видно, що він знає українські с л о в а, та не знає мови».

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

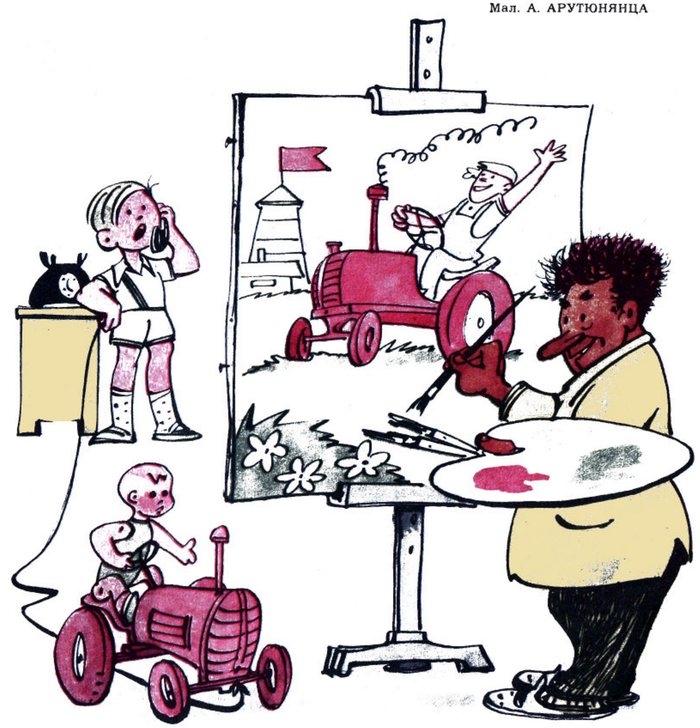

— Татко поїхав на село у творче відрядження...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Рахівник Ківерцівського ССТ Волинської області Савула А. С. кілька років не без успіху для себе показувала фокуси у кредит. Гроші за товари, продані у розстрочку, вона клала у власну кишеню, а покупцям виписувала фіктивні квитанції.

Про це детально розповідалося у фейлетоні «З олівцем по Ківерцях» («Перець» № 2).

Секрет злодійки-фокусниці було розкрито. Як повідомив нашу редакцію заступник голови облвиконкому т. Студенников, Савулу А. С. з роботи знято. Разом з нею зняті з роботи також бухгалтер ССТ Трофимчук М. І. і старший бухгалтер Миронова Т. П. Матеріали у цій справі передані слідчим органам.

Фокусам у кредит покладено край.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Керівники Бандурівського вугільного розрізу комбінату «Олександріявугілля» більше заглядали в пляшку, ніж на своє виробництво. Це призвело до простою техніки, до значних перевитрат державних грошей.

Про ці неподобства робітники написали до редакції Перця. Перевіркою на місці факти підтвердились.

Голова Олександрійського міського комітету народного контролю т. Шкарбань повідомив, що начальника розрізу т. Ковальчука і головного інженера Ростовцева з посад звільнено.

Недбалиці одержали по пальці.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

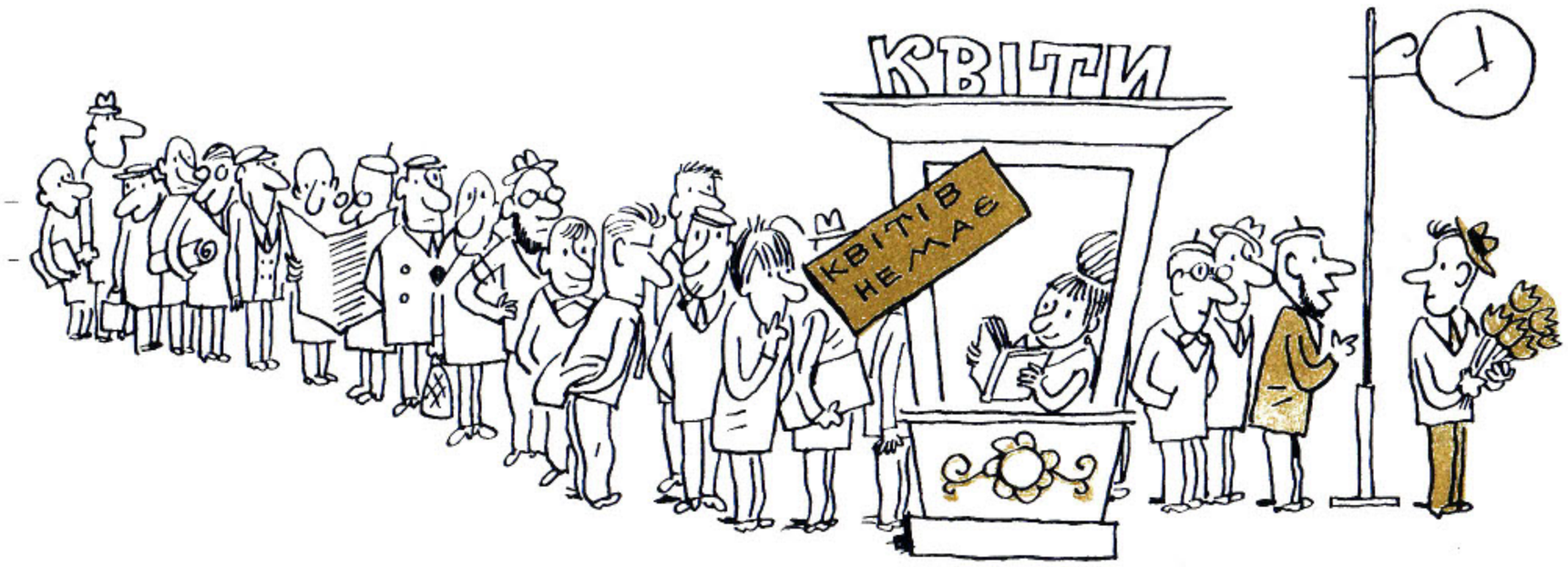

— Ну, а якщо вона все ж не прийде, продасте?

ЧОГО СМІЄТЬСЯ МОРЕ?

Білоголові Кримські гори... Благословенне Чорне море...

Класична література давно вже звернула увагу на те, що це море любить посміятися, коли на суходолі твориться щось недоладне.

От і тепер воно регоче — аж заливається.

А чого, хотілося б знати, воно регоче? З якої такої нагоди?

Втім, нагода, здається є. І, начебто, слушна: звивистою кримською дорогою туди і сюди мчать автомашини. Мчать у різних напрямках і везуть різні вантажі, але чомусь найбільше поглядів до себе привертають ті машини, у яких кузови набиті ящичною тарою.

Одні везуть ящики вниз — з Сімферополя до Бахчисарая. Інші з такими ж точнісінько ящиками, надриваючись, пруться вгору — з Бахчисарая до Сімферополя і далі.

Так було вчора. І позавчора. І місяць тому. Така ж картина повториться і завтра, і післязавтра... Через те, мабуть, Чорне море і сміється так...

А от людям — не до сміху. Люди пробують розгадати, кому і навіщо потрібні оці зустрічні перевезення. А їм відповідають, що гадати тут нічого. Все і так ясно: вниз машини везуть до Бахчисарая ящики з Сімферопольського лісотарного заводу «Жовтень». А вгору — до Сімферополя — курсують машини з ящиками, виготовленими на Бахчисарайському лісотарному заводі.

Сімферопольські ящики ідуть на пакування продукції Бахчисарайського консервного заводу. А ящики Бахчисарайського лісотарного заводу — на пакування продукції радгоспів, розташованих довкола Сімферополя.

Тепер ясно? Ні, виявляється, ще й тепер людям не все ясно.

Люди, наприклад, вважають, що куди ясніше і, головне, доречніше було б, якби бахчисарайські консервники одержували тару безпосередньо від свого сусіда — Бахчисарайського лісотарного заводу, а радгоспи, що прилягають до Сімферополя, — з сімферопольського заводу «Жовтень».

Це було б і логічно, і вигідно.

Та, виявляється, такий варіант — абсолютно неможливий.

Чому?

А тому, що Бахчисарайський лісотарний завод підпорядкований «Укрголоввину» і свою продукцію мусить здавати тільки виноробам. А сімферопольський завод «Жовтень» підлягає «Укрхарчотарі» і виноробам свої ящики давати не має права, бо призначені вони для консервників.

Гадалося, що, перебуваючи в одному республіканському міністерстві (харчової промисловості), керівники «Укрголоввина» та «Укрхарчотари» колинебудь знайдуть вільну хвилинку, щоб зустрітися і вирішити, як, нарешті, позбутися цих сміховинних зустрічних перевезень.

Та не так сталося, як гадалося. Гора з горою не сходиться — це зрозуміло. А от, коли два главки одного міністерства ніяк зійтися не можуть на тому, щоб такого безглуздя позбутися, — цього вже ніхто не може второпати.

А машини з ящичною тарою тим часом продовжують снувати туди й назад, туди й назад...

А море, дивлячись на цю чудасію, не перестає єхидно сміятися.

Б. ГРИГОРЧУК.

СТОРОННІ

І. ПОСМІШКА

В очах насторожене зло. В кожному, хто заходив до приймальні, вона бачила особистого ворога.

А біля дверей кабінету никали з кутка в куток відвідувачі. Кожен новий кидався до неї з одними і тими ж стереотипними питаннями:

— Коли прийде товариш Гарбуз? Чи прийматиме сьогодні?

Дівчина автоматично писала і зрідка кидала на відвідувачів спокійні погляди. Здавалося, вона дивилася крізь них. І скільки в цих поглядах було незадоволення, нерозуміння, презирства... Вона не відповідала на питання, а просто дивилася вбивчо довго. Не всі витримували цей погляд і тихенько вислизали з кабінету. Сміливішим кидала:

— ЙОГО немає! ВІН приймати не буде, не чекайте. Коли повернеться, мені не доповідав.

І раптом двері рипнули, відчинились навстіж, і ВІН вийшов з свого кабінету... Сяючий, виглажений, вже в капелюсі і в пальто.

Всі завмерли: «ЙОГО немає, і ВІН є!».

Тільки секретарка ожила, засовалася, посміхнулася. І тут я вперше звернула увагу на те, якою гидкою може бути посмішка на злому обличчі.

Ця посмішка втілювала відданість, увагу, покірність, готовність виконати будь-яке розпорядження.

— Машина прийшла? — тільки до неї звернувся ВІН.

— Будь ласка, вже чекає!

Швидкі кроки ЙОГО геть з приймальної, і... посмішка згасла. Губи стали вузькими і злими.

— А ВІН швидко повернеться? — несміливо запитав один з відвідувачів.

— ЙОГО немає і не буде. Вам зрозуміло?!

...Немає і не буде... Коли б то так. Але, на жаль, він поки що є...

ІІ. СКАРГА

Довгий коридор. Двері з написом «Інспектор по скаргах». За столом сидить жінка і жує бутерброд. Вона чує, що хтось зайшов, але продовжує мовчки їсти. Нарешті з бутербродом покінчено. Очі скошено вбік нахабного відвідувача.

— Що, скарга?

— Вам передали листа товаришки Петренко?

— Ну, мені. А ви хто ж їй? Родичка? От і беріть її до себе, хай у вас живе.

— Ні, не родичка. Знайома. Вона зараз хвора, і я вирішила їй допомогти. У неї важке становище. В гуртожитку вона залишатися не може, а...

— А вам яке діло? Ви хто така?

Справді, хто я така? А питання стоїть руба: «Або покажи документ, або іди під три чорти!» Це можна було прочитати в її відвертому погляді. Я обурилась:

— Чому ви розмовляєте зі мною в такому тоні? І яке значення має — хто я?

У відповідь і грім і блискавка:

— А ну не горлайте! Бач ти — пащеку роззявила! Із сторонніми ми взагалі не розмовляємо. Ти бач! Ось зараз я міліцію викличу!

І вона зняла телефонну трубку.

...Тоді я покинула приміщення, як стороння, а вона залишилась на своєму місці. Тепер її там немає. Стала сторонньою...

В. ЄЖЕНКОВА.

м. Харків.

ПЕРЕЦЬ

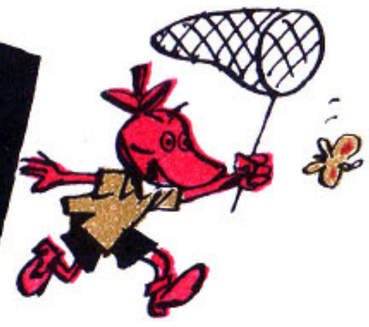

СИМУЛЯНТ

Петрик захворів на грип. Мама забрала його з садочка додому. Прийшов лікар, послухав Петрика і виписав йому ліки.

Незабаром Петрик вилікувався.

— Завтра, Петрику, підемо в садочок, — сказала мама.

У відповідь Петрик почав знову кашляти.

ПОПРАВИВ

Петрик чув, що тато до мами весь час казав:

— Муся! Як там обід?

— Муся! Почисть мені туфлі!

— Муся! Дай я почитаю газету!

Коли тато пішов на роботу, Петрик сказав до мами:

— Муся! Натягни на мене панчішки!

— Петрику! — сказала мама. — Не кажи «Муся», а кажи: «мама». Так до мами не можна казати.

Увечері повернувся з роботи тато:

— Муся! Як там вечеря?

— Муся! Випрасуй мені чорні штани!

— Тату! Не кажи: «Муся», а кажи «мама». Так до мами не можна казати, — поправив Петрик.

О. ФЕДОРЕНКО.

«ХАЗЯЇН» СВОГО СЛОВА

Отакий хлопчина Вова —
Він хазяїн свого слова:
Вчора дав, сьогодні рад
Відібрать його назад!

Грицько БОЙКО.

ПОКАЗАВ

Петро до чемності не звик:
Бабусі — показав язик!

Ні, не зладнати з ним ніяк:
Дівчаткам — показав кулак!

Та ось на нього йдуть хлоп'ята —
І показав Петро їм... п'яти.

Б. ДЯЧЕНКО.

ХИТРИЙ ВАСИЛЬКО

Ішов Василько дорогою. Ноги болять, а йти ще далеко. Раптом почув він, що позаду віз торохтить. Почекав. Під'їхав віз ближче, глянув Василько, а там людей стільки, що вже й сісти ніде. Василько і гукає:

— Дядьку, дайте я буду коней поганяти!

— А я що буду робити? — запитав їздовий.

— Як що? Пішки йти, — відповів Василько.

В ЧОМУ РІЗНИЦЯ

Іра сьогодні перший день була в школі. Коли прийшла додому, мама питає її:

— Ірочко, де краще: в школі чи у дитячому садку?

— Однаково. Тільки в школі спати не дозволяють, — відповіла, не задумуючись, Іра.

ДОБРЕ БАЖАННЯ

Задала вчителька з арифметики завдання: написати три рядки «двійок» і чотири — «п'ятірок».

Цілий вечір Оля старанно писала цифри. А коли мама відкрила зошит, побачила там одні «п'ятірки». Порахувала — сім рядків.

— Олю, а чому ти не написала «двійок»? — запитала мама.

— Я не хочу, щоб у моєму зошиті стояли «двійки», — відповіла Оля.

Аркадій МУЗИЧУК.

Мал І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

НЕ РОЗГУБИВСЯ

Шановний Перче!

Повідомляємо, що приказка «Недосіл на столі — пересіл на голові» не відповідає дійсності. Козятинська райспоживспілка щосезону недосолює чимало овочів, бо начальник відділу водопостачання Козятинського відділку залізниці т. Макошин і начальник відділу водопостачання та санітарно-технічного оснащення Південно-Західної магістралі т. Смагін не хочуть підключати нам питтєву воду, хоч можливість для цього є. А технічна вода, якою тут засолюють овочі на 10—15 відсотків знижує якість овочів: вони втрачають свої смакові якості. А це призводить до зниження попиту на нашу продукцію.

Проте, Перче, це мало турбує і т. Макошина і т. Смагіна: пересолу на головах цих керівників досі не видно.

Є. СТАНІСЛАВСЬКА.
Заготконтора райспоживспілки.
м. Козятин
на Вінниччині.

Порадь, будь ласка, що нам робити з непіддатливою консервною коробкою?

Для ясності зразу ж і скажемо: йдеться не про їстівні консерви, а про «коробку» нової школи, що її у нас почав зводити Каховський «Сільгоспбуд», а в жовтні 1966 року законсервував та й зник у відомому напрямі.

Щоб ми не дуже побивалися, будівельники на згадку про себе залишили нам баштовий кран. Певне, гадають, що він один розконсервує «коробку» і доведе будівництво школи до пуття. Та щось такого не помічаємо...

Може б, ти, Перче, за допомогою цього крана притягнув до нас каховських будівельників та влаштував їм теплу зустріч з консервами їх власного виробництва.

К. БУЙНА,
голова сільради.
І. ЧУРЮКАНОВ,
голова колгоспу.
П. КАМІНЬКОВ,
директор школи.

с. Новоолександрівка
Нижньосірогізького району
Херсонської області.

Хочемо розповісти тобі, як окремі товариші план перевиконують. Робиться, виявляється, це дуже просто. Ось послухай. У лютому цього року на станцію Передаточна (Придніпровська залізниця) на адресу місцевого комбінату прибуло 32 вагони марганцевої руди. Її потрібно було переробити на агломерат і відправити на Запорізький феросплавний завод.

Та директор комбінату т. Горбачов «запідозрив», що руда мерзлувата, і вирішив її «погріти» уявним розвантажуванням, а за одно «зробити» й план. З цією пропозицією він звернувся до начальника станції Передаточна т. Квача, і в ту ж мить усі 32 вагони руди на «бомазі» № 3297 були розвантажені, навантажені, а потім відправлені на завод. Звідти назад на станцію Передаточну. Тут знову почали розвантажувати...

Словом, вся ця вантажно-розвантажувальна операція на папері обійшлася державі більше, як у тисячу карбованців. Зате тт. Квач та Горбачов «план» виконали. Та, мабуть, і преміальні одержали.

А от, Перче, щоб розповісти про їхній досвід, досі ніхто не здогадався.

О. ТРОЯН,
І. ОМЕЛЯНЕНКО.

Запорізька область.

Серед літературних знахідок цього року, виявлених у Полтаві, привертає увагу фахівців вірш невідомого поета під назвою «Не винна дорога». Автор малює таку картину будівництва дороги на вул. Луговій у м. Полтаві.

Трудилися непогано, гріх чого казати.
І воно було б нічого — не встигли вкатати.
А тим часом у природі, як завжди буває,
Люта зима з морозами весні уступає.
Піднялося вище сонце, струмочки побігли,
З'єдналися во єдиний і дорогу змили.
Друже Перче, ось проїдься своїм лімузином,
То погубиш ти колеса і порвеш резину.

Фахівці-літературознавці можуть пройти повз цей вірш, бо з літературного боку твір далеко не досконалий. А ось фахівці-шляховики, які довели дорогу до стану, описаного поетом, напевне піддадуть автора гострій критиці. Вони забули збудувати тимчасові стоки, і весняні води залили на Луговій вулиці чимало дворів. А поет не знайшов ні рим, ні асонансів, щоб яскраво змалювати картину недбайливості полтавських шляховиків. І вірш вийшов якимсь незакінченим... Як і дорога, яку вони будують уже кілька років і ніяк до кінця не доведуть.

ЛУГІВЧАНИ.

ГУМОР МОЇХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів: «ДАДЗІС» (Рига), «КАПКАН» (Чебоксари), «ПАЧЕМИШ» (Йошкар-Ола), «ХЕНЕК» (Уфа), «ШМЕЛЬ» (Алма-Ата).

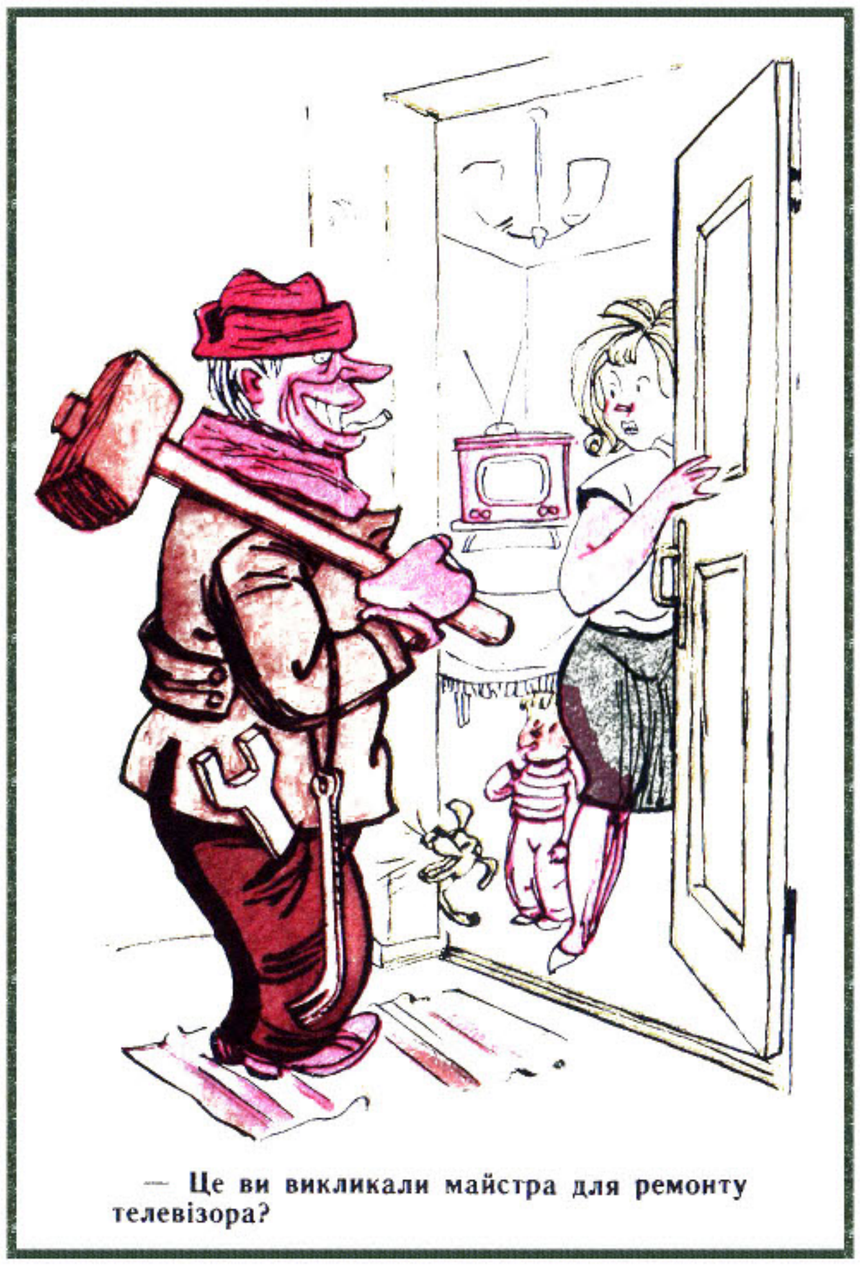

— Це ви викликали майстра для ремонту телевізора?

— О, чудотворче, допоможи мені скласти екзамен з атеїзму!..

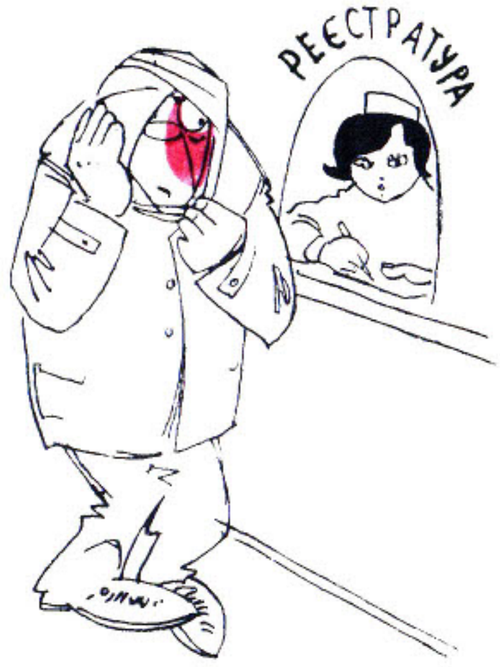

— Одружені?
— Та що ви! Це я на сходах посковзнувся.

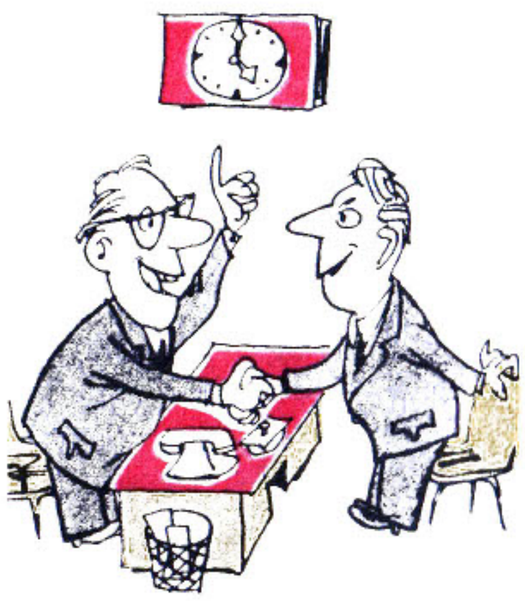

— Ми з тобою заговорилися, друже. Приходь завтра розказувати анекдоти.

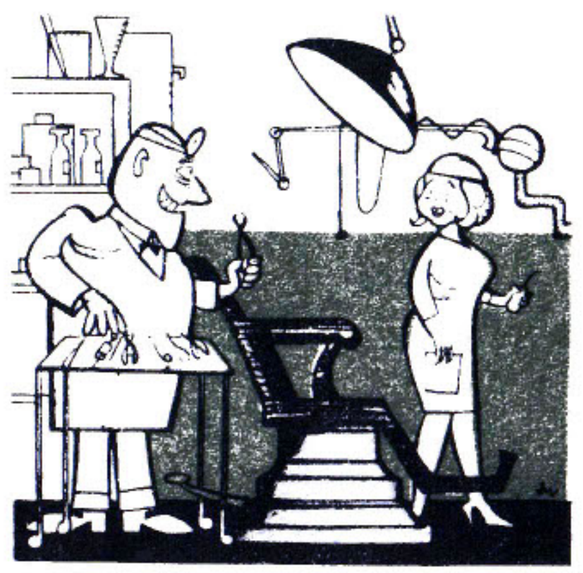

— Чого це ви так повеселішали, лікарю?
— А зараз зайде автоінспектор, який проколов мені талон.

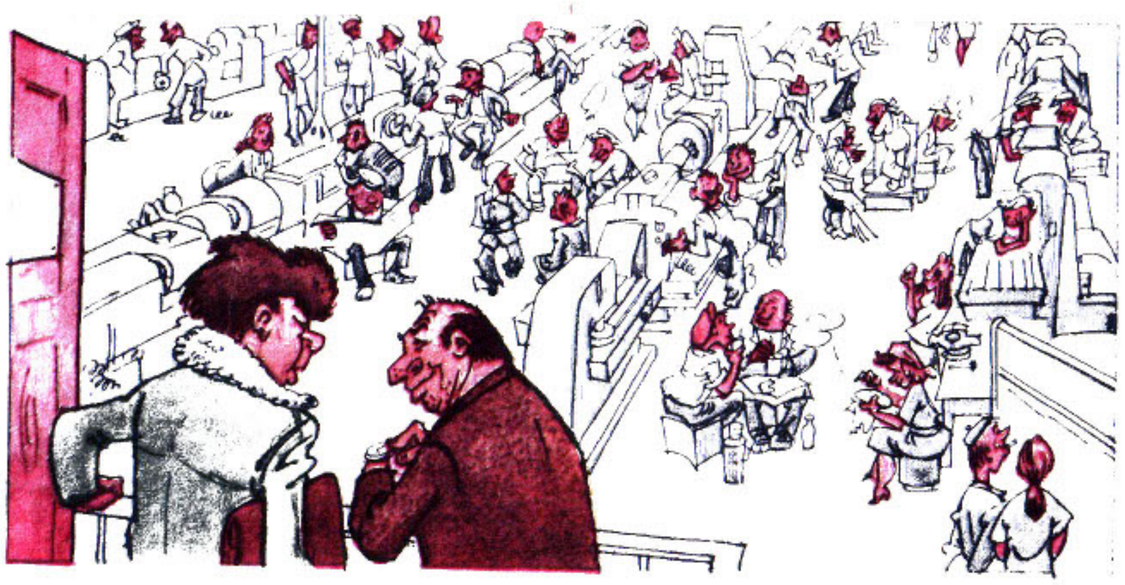

— Швидко закінчиться перерва?
— Та вона ще й не починалась.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЧЕСТЬ МУНДИРА

Згнила Картопля у мундирі,
Крім смороду, нічого не дала.
Але сама вважала щиро,
Що честь мундира зберегла.

НЕЗАМІННИЙ МУНДШТУК

Коли Мундштук похизуватися
хотів,
Цигарці кожній скромно шепотів:
— Господар мій, між нами,
За мене держиться зубами.

ЗОЛОТА РИБКА

Зросла я не в звичайному
ставку—
Там досліди велися наді мною.
Влетіла я в копієчку таку,
Що стали називати... золотою.

УТОЧНЕННЯ

Свиня Свиню свинею обізвала.
Ображена уточнень зажадала:
— Якщо це просто лайка,—
я забуду.
Але коли з собою порівняла —
Негайно скаргу передам до суду!

Анатолій ГАРМАТЮК.
м. Донецьк.

ЗАСПОКОЇВ

Перукар дядькам глаголить:
— Нині учень вас поголить!..
Ті аж зблідли:
— Лобур Влас?!
Він же всіх поріже нас!..
— Не поріже, — майстер каже.—
Безпідставні страхи ваші:
Я йому, — шепнув дядькам, —
Найтупішу бритву дам.

В. ЧУБЕНКО.
м. Запоріжжя.

«ПЕРЕВИХОВАВ»

Коли пасок збив ущент,
Спитав батько в Саші:
— Ну, сидітимеш іще
По два роки в класі?
— Ні. Ви били так отут,
Що потерпли й п'яти...
Вже коли й не перейду,
То буду стояти.

І. ДЕМЧЕНКО.
с. Солоне
на Дніпропетровщині.

ВІДПУСТКА

ОПОВІДАННЯ

Настрій у мене був препоганий. Зіпсував його графік відпусток, який вивісили на стіні. Моя відпустка припадала на листопад. Не хотілось ні їсти, ні спати. Жінка, почувши цю новину, залилась слізьми.

— Поїдемо на Закарпаття...— ридала, заламуючи руки.

— Покупаємось у Синевірському озері...— вторила їй теща.

— Відпочинемо на Менчульській полонині...— трагічно закінчив я.

Головне, що лихові не можна було нічим зарадити. Начальник у нас був залізний, і, раз віддавши наказа, не скасує його.

— А кому ж він дає відпустку у червні? — виплакавшись, запитала жінка.

— Пампушці.

— Пампушці! — обурено вигукнула теща.— Та він же ніколи нікуди не їздить. Йому що у червні відпустка, що у грудні — все одно. Сидітиме старе доробало вдома коло своїх бджіл...

— Що зробите,— зітхнув я.

— А ти обміняйся з ним,— порадила теща.

— Ідея! — повеселішала жінка. — Спробуй, може, він якраз погодиться. Випий уже з ним...

Вечером я сидів у Пампушки. Після третього келишка запіканки приступив до справи.

— Слухай, друже, ти сього року збираєшся кудись поїхати?

— Доведеться...— буркнув той.

— Куди? — втрачаючи всю надію, замогильним голосом спитав я.

— До Вижгородка. Там, кажуть, поросята дешеві...

— Е-е, я не про те. У відпустку куди думаєш махнути?

— Я ще не здурів,— розсміявся приятель.— Якого б це я диявола турбував свої костомахи по поїздах і автобусах? Я і вдома добре відпочину, заколю кабанця, надушу вишнячку...

— В такому разі тобі не обов'язково брати відпустку у червні, можеш і в листопаді.

— Та-а, коли дають..,— протягнув той.

— А може б, ми... теє... обмінялись,— наступаю вже сміливіше.— Я тобі вже за те...

— Та можна. Чого там... мені один чорт. А тобі чого захотілось у червні, може, хлівця хочеш зіп'ясти?..

— Та, ні. Їдемо всі троє на Закарпаття.

— Чого? — здивувався Пампушка.

— Чого?!. Ех ти! Просидів в отій Карначівці і нічого не бачив. Та там же така краса, як у раю. Там щоліта туристів, як сарани...

— Невже? — дивується Пампушка.

Мене обурила і здивувала така дрімуча необізнаність приятеля з оцим чарівним куточком нашої України. Підігрітий запіканкою, я почав описувати всі принади цього краю.

...Синевірське озеро, або, як кажуть, «Морське око». Таких озер тільки двоє у Карпатах. Одне біля Закопаного у Польщі, а друге у нас. Темно-зелене дзеркало, а посередині острівець. Навколо віковий праліс, де навіть ведмеді блукають.

— Ого! — огокнув Пампушка.

— А Вільшанське озеро! Сорок метрів глибини, а кожен камінчик на дні видно. Риби... — веслом не прогорнеш.

— Невже?

— Щоб я вчорашнього дня не дочекав, коли брешу. Морена, окунь, форель...

Пампушка аж цмокнув і облизався.

— На захід від озера — зелені гаї, а на схід — Менчул. Менчул... 1.700 метрів. Внизу над озером буковий ліс, вище ялівець, а ще вище полонина. Трава по коліна, а квітів!.. Наче хто посіяв: маки червоніють, гвоздика рожевіє, ромен біліє. А вгорі небо темно-синє. Вилізеш на вершину, і вся Тереблянська долина як на долоні. Видно всі села аж до Хуста.

— Да-а,— дакнув приятель.

— Зійдеш у долину, у Лехманів звур, а там «Буркут». Це так називають верховинці мінеральне джерело,— вода смачна-пресмачна. Пий, скільки влізе. А навколо старезні буки, а на галявині червоно від суниць. Над ними похилили гілля черешні зі спілими ягодами. Іж — розперезуйся. Ляжеш у високій траві, сонце пригріва, пташва щебече, у високому небі орел шугає, а недалеко, біля шумливої Тереблі, сидить чорноока Марічка і виспівує:

Прийди, любку, прийди,
Принеси тя, боже.
Моє серце без твойого
Обійтись не може...

Коли я прощався, приятель міцно потиснув мою правицю.

Поїздка на Закарпаття відбулась у червні. Тільки поїхав туди... Пампушка.

А. БОБЮК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Від колгоспників села Топірчики (Хмельницька обл.) надійшов лист про те, що в них погане приміщення колгоспних дитячих ясел, догляд за немовлятами незадовільний, а завідуюча дитячими яслами Сліпчук не має ні відповідної освіти, ні досвіду роботи.**

Завідуючий Ізяславським райвно т. Деркач повідомив редакцію, що це питання обговорено на зборах колгоспників. Затверджено новий штат працівників дитячих ясел, поліпшено умови утримання малят.

★ **Продавці крамниці № 2 Рокитнянського робкоопу (Полтавщина) Лісненко Г. І. та Лісненко Л. І. зловживали своїм службовим становищем, обраховували покупців. Про це розповідалось у листі до Перця.**

Прокурор Кременчуцького району т. Жарков після перевірки цього листа повідомив, що факти ствердились. Лісненко Г. І. та Лісненко Л. І. з роботи знято.

★ **Колгоспники колгоспу «Україна» (Хмельницька обл.) у своєму листі висловлювали незадоволення тим, що з вини листоноші вони нерегулярно одержують газети та журнали.**

На прохання редакції секретар Кам'янець-Подільського райкому КП України т. Кизима втрутився в цю справу і повідомив, що таке справді було.

Партком і правління колгоспу «Україна» (с. Устя) звільнили з роботи листоношу Бутняка, а призначили т. Білінську. Нині мешканцям села пошта доставляється своєчасно.

★ **Клуб у селі Ладанцях (Львівська обл.) міститься у дуже поганому приміщенні, а керівники села не турбуються про його ремонт. Про це писалося у листі до Перця.**

Голова Перемишлянського райвиконкому т. Іващенко відповів редакції, що райвиконком виділив кошти в сумі 6000 крб. для реконструкції приміщення цього клубу. Реконструкція буде завершена в цьому році.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (765) (на украинском языке). Підписано до друку 19. V. 1967 р.

Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com
perec-ua
perec-ua

ПЕРШИЙ УЧИТЕЛЬ

ДРУЖКІВ АВСТРАЛІЙЦЯ

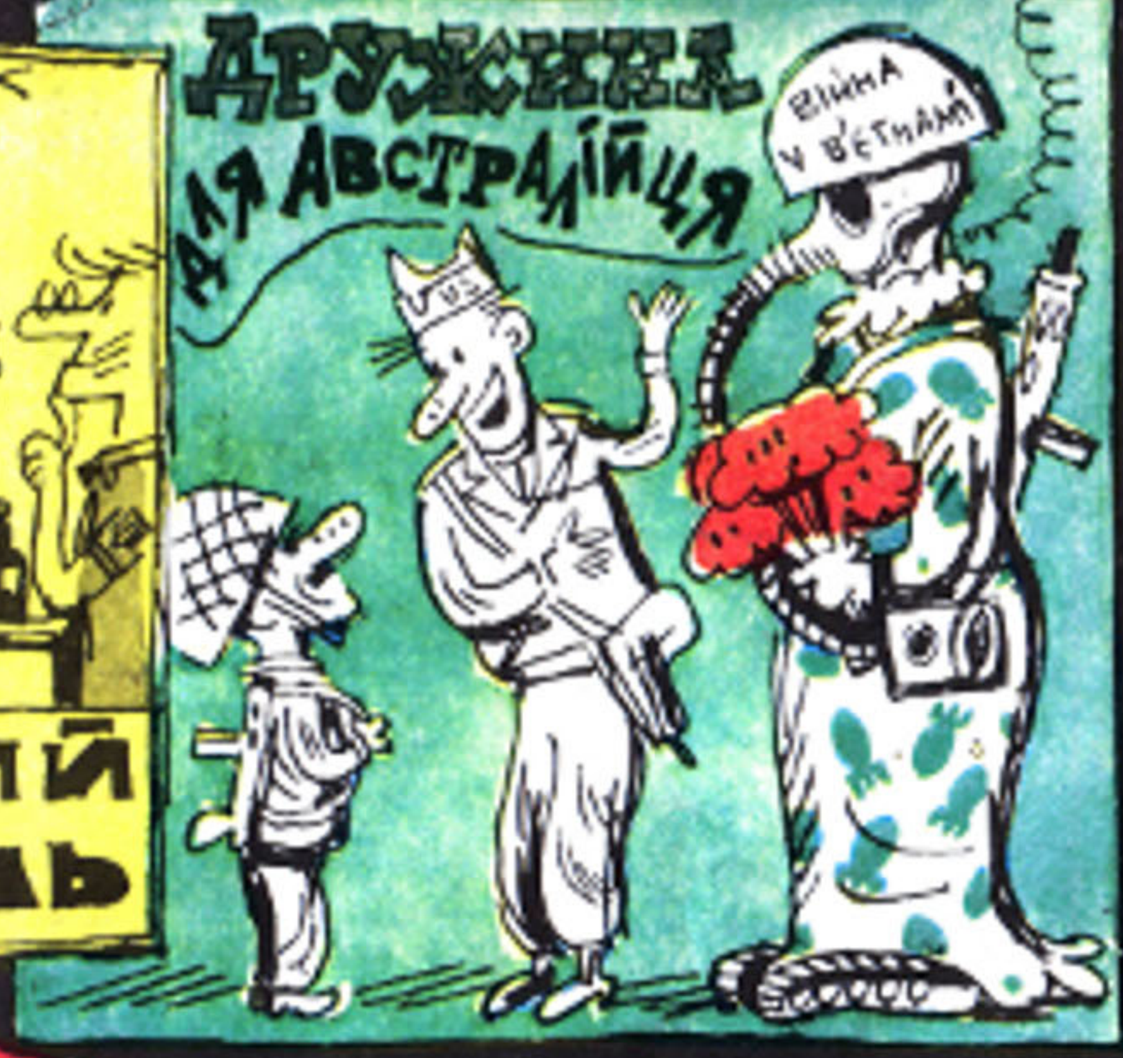

КІНОТЕАТР ПЕРЦЯ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

БЕШКЕТНІ ПОВОРОТИ

Молодший сержант та інші

НЕ НАЙКРАЩИЙ ДЕНЬ

Я її добре знав

Індекс 74393